

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਡੀ.ਫਾਲਸ਼ਾ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਰਾਜ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1962 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 799

ਪੀਨਲ ਕੋਡ (1860 ਦਾ XLV) ਐੱਸ. ਐੱਸ 361, 363 ਅਤੇ 366- ਅਗਵਾ- ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ- 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀ -ਕੀ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 361 ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਤੋਂ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ, ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਨੂੰ "ਲਿਆ ਜਾਂ ਭਰਮਾਇਆ" ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਤੋਂ। "ਲੈਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 363 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਸਿਰਫ ਲੈਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 366 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਅਗਵਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਗਵਾ, ਵਾਧੂ ਸਮੱਗਰੀ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਗਵਾ ਜਾਂ ਅਗਵਾ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਭਰਮਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ 'ਲੈ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਅਰਥ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਵਿੱਚ 'ਲੈ' ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੜਕੀ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਹੈ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਭਜਨਾ ਉਰਫ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਨਾਮਨਜ਼ੁਰ

ਸ਼੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਗਰਗ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਮਿਤੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ; ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨਾ

ਕੇ.ਐਸ. ਕਵਾਤਰਾ, ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਲਸ਼ੇ, ਸੀ.ਜੇ.-ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 366 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਮੁਜ਼ੱਫਰਨਗਰ ਜ਼ਿਲੇ, ਯੂ.ਪੀ. ਨੂੰ ਸੈਕਟਰ 17-ਬੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਸਰਸ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉੱਪਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲੇਬਰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਬਲਬੀਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੇਟੇ ਬਲਬੀਰ ਨਾਲ ਉਸਾਰੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 22 ਸਾਲ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸਮੇਂ 24 ਸਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਰਟਾਰ ਮਿਕਸਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ 'ਤੇ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਲੈਂਦਾ ਸੀ

ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ 1961 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ ਤਾਂ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਉਥੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਲਬੀਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਜ਼ਾਰ

ਵਿਚ ਕੁਝ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ 70 ਰੁਪਏ ਲੈ ਗਈ। ਪਰ, ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਉਸ ਨੂੰ ਬਜ਼ਾਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਅੰਬਾਲਾ ਚਲੇ ਗਏ। ਅੰਬਾਲਾ ਤੋਂ ਉਹ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਲੀ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਉਸ ਨੂੰ ਸਕੂਟਰ-ਰਿਕਸ਼ਾ ਰਾਹੀਂ ਓਖਲਾ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਖਾਨਪੁਰ ਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਲੜਕੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ।

ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਆਪਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲੜਕੀ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਸੋਮ ਨਾਥ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5 ਜੋ ਕਿ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਵੀ ਨੈਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 31 ਅਕਤੂਬਰ 1961 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10.55 ਵਜੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ।

ਪੁਲਿਸ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਪਤਾ ਉਸ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੇ ਪੋਸਟਲ ਮਨੀ ਆਰਡਰ ਫਾਰਮ ਰਾਹੀਂ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ। ਐਸ.ਆਈ.ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 10, 3 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਗਏ ਅਤੇ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 6, ਦੇਵਲੀ ਦੇ ਪਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮਕਣ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 7 ਖਾਨਪੁਰ 4 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਖਾਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ, ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਨੂੰ ਲਾਪਤਾ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਉਥੇ ਮੌਜੂਦ ਪਾਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇਰਵਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰ ਮਿਸ ਪੀ. ਹਿੰਗੋਰਾਨੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 13 ਜਾਂ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਪਾਈ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦਾ ਹਾਈਮਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਟਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰੇਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਡਾ.ਸੀ.ਪੀ. ਸੇਠੀ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਬੱਚੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 14 ਤੋਂ 15.5 ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਈ। ਐਚ ਸੀ ਮੋਜੀ ਰਾਮ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 11 ਰੇਤਾ ਨੰਗਲ, ਮੁਜ਼ੱਫਰਨਗਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ, ਯੂ.ਪੀ. ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਲਬੀਰੀ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇੰਦਰਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ, ਸਾਬਕਾ. ਪੀ.ਜੀ., ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਤਰੀਕ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ 1942 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 13.5 ਸੀ।

ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਇਸ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਮ ਨੇਹਰ ਤੋਂ 200 ਰੁਪਏ ਉਧਾਰ ਲਏ ਸਨ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ 100 ਰੁਪਏ ਵੀ ਉਧਾਰ ਲਏ ਸਨ ਦੇਸ਼ੀ ਤੋਂ, ਜੋ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਹ 29 ਅਕਤੂਬਰ 1961 ਨੂੰ ਖਾਨਪੁਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਨੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਖਾਤਰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਝੂਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ।

ਉਸ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਵਾਹ, ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉੱਪਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਅਤੇ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੋਮ ਨਾਥ ਪੀ ਡਬਲਯੂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸੋਮ ਨਾਥ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਈਵਰ ਵਜੋਂ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ

ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੋਮ ਨਾਥ ਅਤੇ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੋਮ ਨਾਥ ਨੇ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਲੇਖ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਡਰਾਈਵਰ ਵਜੋਂ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੀ ਉਮਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 361 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਤੋਂ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਇਕ ਸਬੂਤ ਸੀ।

ਕਾਫੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 70 ਰੁਪਏ ਲਏ ਸਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੈਸੇ 'ਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾਲ ਝੱਪੜੀ 'ਚੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਿਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਲਈ ਬੱਸਾਂ ਬਦਲ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੁਝ ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਵੇਗੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਦਬਾਅ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਲਈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੋਮ ਨਾਥ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਿਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਪਿੰਡ ਖਾਨਪੁਰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਦਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਰਚਿਆ, ਮਹਿਜ਼ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਿਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਜਾਂ ਵਰਗਲਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਿਆ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਲੜਕੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 361 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਲਿਆ' ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ *ਭਜਨਾ ਉਰਫ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (1)*, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਜੇ. ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ ਲੜਕੀ ਦੀ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 366 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣਾ ਜਾਂ ਗਲਤ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਾਬਾਲਗ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਇੱਛੁਕ ਧਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ

ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਚਿਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 361 ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਤੋਂ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ, ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਰੱਖਣ ਤੋਂ "ਲਿਆ ਜਾਂ ਭਰਮਾਇਆ" ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "ਲੈਣ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਲਓ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਅਰਥ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੜਕੀ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਹੈ ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 363 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਤੋਂ ਲੈਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 366 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਅਗਵਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਗਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਾਧੂ ਤੱਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਗਵਾ ਜਾਂ ਅਗਵਾ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਭਰਮਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ।

ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ 366 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਲੜਕੀ ਇਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਧਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਹਰ ਮੌਕਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਰੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਰੀਬ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਪੀਲ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੇਲ 'ਚ ਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ 6 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ।

ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ

ਆਰ.ਐਸ.

(1) 1961 P.L.R. 625

(1) 1961 P.L.R. 625

ਨੋਹਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।